

רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית יריב



יגאל תומרקין עם נעמה דודר
איפה הוא? איפה שמחשבותיו נמצאות?

הבית בשדרות בן-גוריון

משנה מקום משנה מזל — זוהי אימרה נכונה. לפעמים משתנה המזל הרע למזל טוב, ולפעמים להיפך. אצל מישפחת יעקב שרת, בנו של משה שרת, היה, לפי כל הסימנים, להיפך. שנים היה מישפחת שרת בבית בצלה, בשקט ובשלווה, עד שלאביו מישפחה, יעקב שרת, נכנס ג'וק לראש לעבור לעיר הגדולה, תל-אביב. הוא חיפש דירה יפה, ולבסוף מצאו את דירתם של מיקי ובני אמדורסקי בשדרות בן-גוריון. נכנסו לדירה החדשה, ומאו התחילו הצרות. מישפחת שרת רצתה לעשות כמה שינויים בדירה, אבל השכנים לא הסכימו לחתום. הם ניסו לצצף על השכנים, ובשבתות העלו כמעלית שקיימלט ולבנים ועוד חומרי-בניין, והתחילו

מה קורה כאן?

על יגאל תומרקין אפשר להגיד הכל, אולי חוץ מאשר שהוא טיפוס מאושר וחייכן, ובכל זאת יש אנשים האומרים עליו בדיוק את זה בזמן האחרון. באמת, מאז לידת בנו הטרי, דודר, הוא מתברך, צוחק, מחייך, מדבר יפה אל האנשים, סוחב סלים כבדים מהמכולת לטובת נעמה. ממש סמל האב הצעיר והמבוסס. אבל הטבע האנושי הוא משהו מאוד מחורבן. כמה שיותר טוב לבן-אדם, ככה הוא מחפש לעצמו לפחות איוה משהו קטן קטן, פיצפון, שיעיק עליו ושיעשה אותו לא לגמרי מאושר. ואם כל בני-האדם ככה, אז גם יגאל תומרקין ככה. לא כל הזמן הוא מיוחד. אמרו לי שהדבר היחיד המציק לו כדי שיכיר ריו על עצמו באופן פומבי וחגיגי כעל האיש המאושר בעולם היא העובדה שהוא לא יכול לשאת את נעמה, אם בנו, לאשה, כי נעמי, רעייתו החוקית, לא רוצה לתת לו גט. ככה אמרו לי. אבל כל דבר שאומרים לי אני מייד טורחת לבדוק. שלחתי אל נעמי תומרקין מרגלת טובה מאוד שלי, והיא חזרה ואמרה לי, שנעמי תומרקין קין אמרה בדיוק כך: „אני לא יודעת על מה את מדברת בכלל. הרי כולם יודעים שאדם נמצא איפה שמחשבותיו נמצאות. אני אוהבת את יגאל. יגאל אוהב אותי וכרגע המצב הזה נוח לנו מאוד.“ מה אני אגיד לכם? שום דבר לא פשוט אצל האמנים האלה!



יעקב שרת
לפי מגילת-העצמות

לעשות את העבודה בעצמם. אבל כל פעם שמישהו ממישפחת שרת עלה למעלה עם לבנה, תלונות במישטרה, והמישטרה היתה באה ומייד גישה רוחות, והשרתים היו רבים עם השכנים, והשכנים היו רבים עם השרתים, והיתה שימחה גדולה מאוד בבניין. לא יודעת מה המצב ברגע זה עם הבניה. מה שבורר היום מעל לכל ספק הוא שלא כל השכנים בבניין היו נגד מישפחת שרת. דווקא היה בחור אחד מאוד נחמד, בחור שווייצי צעיר ולא-יהודי, ששם עין על מישפחת שרת, או יותר נכון על נורית שרת, בת ה-22. הוא התאהב בה. נורית החזירה לו אהבה, ועכשיו שניהם עובד את הארץ לטובת שווייץ, שם נישאו זה לזה. אמא ואבא שרת לא נסעו לחתונה של הבת. אני, כמו מגילת-העצמות של ישראל, לא עושה הברל בין אנשים בגלל דת, גזע ומין, ולכן אני שולחת לזוג הצעיר את ברכתי.

עודף הבנה

הוא בשנות ה-50 של חייו, נשוי. היא בשנות החמישים שלה, נשואה כבר שנים לבנו של ציר ידוע. הם ביחד כבר שנה. הכל התחיל בצורה תמימה מאוד. הוא התייעץ בצירים של חותנה. היא עזרה לו להבין דברים מסויימים. הם מצאו הבנה משותפת, ומאו הם מבינים זה את זה כמה פעמים בשבוע, בכל מיני מקומות. אבל באמת אייפאשר שכולם יבינו הכל.

בחור אחראי

כבר מזמן שמתי לב לכך שהשינויים בחיים תמיד באים בזוגות, כמו הצרות, כדי שלא יהיה להם משעמם. הנה, רון ביישי, מפקד גלי צה"ל, עוזב את התחנה אחרי שסיים בה את



רון ביישי
איך אפשר בלי אשה ובלי עבודה?

מעייין הנעורים

אומרים שבשנגרי-לה, גן-העדן החצי-אבוד, איי-שם בין הרים ובין סלעים, זורם לו לאיטו פלג מים זכים. קחו טיסה לשנגרי-לה, טפסו על ההרים, ריקרו על הגבעות, קיטפו את כל הפרחים שבררד, וכשגתיעו למעייין הנעורים, שממנו נובע הפלג, את מי תפגשו? שלושה נחושים! אותי? טמבלים! אותי לא תמצאו ליד פלג. אותי תמצאו ליד פלגין, בגלל כאבי-ראש שאתם גורמים לי. מי נותר? נותר האחד והיחיד: דני ליטאי, זה מי שנותר! אצלו זה התחיל איי-שם בפרהיסטוריה, כשכולם פיתחו טעם מעורן בענייני שרימפס וקלמרי, דני פיתח טעם בענייני פירות-ים בכיגדיים צמודים וחושפניים. לא שהוא היה צריך להתאמץ במיוחד. הן הסתובבו סביבו כמו דבורים מסביב לצוף. מה הפלא? גם שארם שנשפך בגלגונים, וגם מעמד מיוחד בעולם הלהקות הצבאיות. איז כמעט

שרותו. ואם הוא כבר בשונג של עזיבה, הוא החליט גם לעזוב את אשתו מזה יותר מ-20 שנה. הוא החליט את ההחלטה על העזיבה הכפולה כבר לפני כמה וכמה חודשים, ומאו שהוא החליט סופית הוא התחיל לחפש לעצמו אלטרנטיבות. שלא ייצא שפיתאום ביום אחד הוא עוזב עבודה ואשה, ולמחרת אין לו גם עבודה וגם אשה. אז הוא ישב לו במישרו בקומה ג' של גלי צה"ל וחשב מה לעשות. לחר זה נכנסו הרבה מאוד אנשים במשך היום. אחד האנשים האלה הציע לרון ביישי תפקיד יפה בשבועון טיים, וכנראה שרון לקח אותו לעצמו. בין האנשים שנכנסו לחר זה גם נשים, או יותר נכון בחורות צעירות, המשרתות בתחנה. על אחת מהן, קריינית בשם גבי דורון, שם רון ביישי ישי עין. תמורת העין שלו הוא קיבל ממנה אהבה ונאמנות. אז אל תדאגו לו. ברגע שהוא עוזב את הג'וב ואת האשה, כבר מחכה לו ג'וב חדש ואשה חדשה. בחור אחראי, הרואג לעתידו. מה יש לרבר?

כוכבת בלהקות, שלא קיימה רומן סוער עם הבימאי המשגע. כאחד מפיתולי הדרך, נשא אשה והוליד שני ילדים. אחרי-כך היתה שניה, שקראו לה מלי, קיבוצניקית מנוה-הפילפל או רמת-מלפפון. וכשזה ניגמר נותרה בת המודה, הגדלה היום בחיק אמה בקיבוץ עם אבא חדש. ואחר-כך? מה אני, מנהלת חשבונות? אני נוכרת באחת שקראו לה הראלה בר, זמרת. וזהו. חוץ מכמה אירועים קטנים. אחד מהם היה איוה שטיפדס קטן במוח, שממנו הוא מת-



דני ליטאי
פירותים בבגדיים

אושש לאט אבל בטוח. סעיף הביטוח במקרה זה נקרא עיריית, ועיריית רנן היא במיקרה קולגית שלי, צלמת במקומון צומת השרון. מאו שעירית לצידו, הגבר פורה, כשהם צועדים באחו, והוא נשען קלות על כתפיה. אין מאושר ממנו בצומת כפר-סבא. למה לא סיפרתי לכם על הרומן עם הראלה כשזה פרח? השר יודע, וחוץ מזה, הוריה היו אז בשליחות בחו"ל, ומי רוצה להבהיל הורים רחוקים? היום אייפאשר להבהילם עוד. מאו שנישאה למלחין אבנר קנר, ההורים רגועים, העולם כמינהגו נוהג, ובשנגרי-לה פתחו קיוסק, כשמאחרי הרלפק מי אם לא — דני ליטאי?